

Sain oppia tuntemaan isäni paremmin Getting to know my father—better

Christian Science Sentinel, 1.6.2009

Caryl Farkas

Isäni kuoltua sain monien surunvalittelujen joukossa eräältä myötätuntoiselta ystävältäni henkisesti lohduttavia sanoja, jotka merkitsivät minulle paljon.

Hän huomioi menetyksen tunteeni, mutta vakuutti samalla, että rukous kantaisi minut suruni läpi tajuamaan käytännössä ja hyvin todellisena sen, että Jumalan hyvyyttä ei voi koskaan menettää. ”Saat oppia tuntemaan isäsi paremmin,” hän sanoi. ”Opit tuntemaan hänet henkisesti.”

Sitä oli vaikea kuvitella. Mielestäni olin tottunut tuntemaan isäni joka suhteessa melko inhimillisesti. Tunsin hänen persoonallisuutensa, huumorintajunsa, anteliaisuutensa ja älykkyytensä. Tunsin hänen fyysisen olemuksensa enkä voinut enää kuulla hänen ääntään enkä nähdä miten hän kohotti kulmiaan.

Tajusin, että henkinen aisti, jota minulle suositeltiin, ei ollut vailla todellisuutta eikä voimaa. Niinpä hyväksyin innolla ajatuksen, että löytäisin häviämättömän puolen isästäni ja suhteestamme.

Ystäväni oli lainannut seuraavia virren sanoja:

Rukous – tunnus kristityn,
tuulahdus kotimaan!
Viet yli kuolon peljätyn
taivaaseen ihanaan.

(John B. Dykes, *Christian Science Hymnal*, No. 284)

Vaati todella hellittämätöntä rukousta, ennen kuin kykenin ymmärtämään sen tosiasian, että tunsin todella isäni syvällisemmin kuin vain hänen älynsä ja rakastettavuutensa. Ajoittain suru valtasi minut odottamatta, ja tunsin menehtyväni ajatukseen, että kuolema olisi päätepiste, pohjimmaltaan kuolevaisen olemassaolon ”shakki-matti” -siirto.

Kyse ei myöskään ollut vain minusta. Arvelin, että pystyisin ehkä itse selviytymään, mutta sen seuraukset tyttärelleni tuntuivat julmilta ja epäoikeudenmukaisilta. Vaikka hän ei ollut vielä täyttänyt kahta vuotta, hänen ja ”Paan” välillä oli vahva tunneside, isoisästä oli tullut tärkeä henkilö hänen nuorena elämässään. Kun saavuimme vanhempieni kotiin auttamaan äitiäni, tyttäreni reagoi isoisän poissaoloon juoksemalla läpi talon etsien häntä. Kun isoisää ei löytynyt, hän tuli epätoivoiseksi ja alkoi itkeä, takoen ovia huutaen hänen nimeään. Hyvää tarkoittava ystäväni ehdotti, että sanoisimme hänelle isoisän lähteneen matkalle, toinen taas, että kertoisimme hänen menneen taivaaseen.

Muita suomenkielisiä käännöksiä on verkkosivustolla <http://www.spirituality.com/kviestin>

Kun yritin keksiä mitä sanoa, mieleeni juolahti kaksi lapsia koskevaa kohtaa *Tiede ja terveys sekä avain Raamatusta*. Mary Baker Eddy kirjoitti: ”Vanhempien itsepintaisemmat uskomukset ja teoriat tukahduttavat usein hyvän kylvön heidän omassa ja jälkeläistensä mielessä. Taikausko sieppaa 'taivaan lintujen' tavoin hyvän siemenen jo ennen sen versomista” (s. 237). Hän sanoo myös: ”Lasten tulisi antaa pysyä lapsina tiedossa, ja heidän pitäisi tulla miehiksi ja naisiksi vain kasvamalla ihmisen ylempään luonteen ymmärtämisessä” (s. 62).

En halunnut valehdella tyttärelleni enkä myöskään kertoa hänelle perinteistä, rauhoittavaa tarinaa taivaasta kauniina etäisenä paikkana. Siten toimiminen saattaisi hetkellisesti kuivata hänen kyynelensä, mutta olisi vain esteenä sille, mitä rukoukseni oli alkanut paljastaa minulle, että Jumalan ymmärtävä lohdutus ja hyvyys ovat jatkuvasti läsnä ja ympäröivät meitä kaikkia.

Siksi valitsin yksinkertaiset sanat ja kerroin hänelle, että ”kuoleminen” tarkoitti, ettemme voisi nähdä Paata sillä tavoin kuin olimme tottuneet näkemään hänet, mutta että kaikki se, mitä hänessä rakastimme, oli yhä luonamme ja olisi aina. Hän näytti miettivän tätä ja hyväksyvän sen. Mutta seuraavien viikkojen aikana vaikutti siltä, että menetys oli järkyttänyt häntä syvästi tavalla, jota emme pystyneet täysin ymmärtämään, emmekä auttamaan häntä. Rukoilimme hänen isänsä kanssa edelleen ja käännyimme Jumalan puoleen käsittääksemme paremmin Hänen rakkautensa täyteyden. Huomasin odottavani yhä enemmän hyvää ja luottavani enemmän siihen, että jumalallinen Rakkaus täyttäisi tarpeemme.

Muutaman viikon kuluttua osallistuimme joulujuhlaan, jota vietettiin eräässä museossa. Paikallisen kirjakaupan omistaja oli pukeutunut joulupukiksi. Kun kävelimme huoneen läpi ja katselimme hänen ja lasten välistä kanssakäymistä, tyttäreni tarrasi käteeni ja veti minut erääseen nurkkaan istumaan ja katsomaan. Hän oli haltioissaan. 20 minuutin kuluttua hän nyki hihaani ja kuiskasi korvaani: ”Paa on tuolla!” Hänen kannaltaan joulupukin vaatteilla tai parralla ei ollut mitään merkitystä, vaan sillä tavalla, jolla tämä mies kuunteli, kiinnostuneena, kärsivällisenä ja lempeydellä, juuri niin kuin hänen isoisänsä oli kuunnellut häntä.

Katsoin silloin tyttärentäni ja näin eräänlaisen levollisen ilon hänen kasvoillaan – minulle se oli ilmaus asian oivaltamisesta ja mielenrauhan saavuttamisesta. Katsoin jälleen joulupukinasuuseen mieheen. Hän oli parhaillaan syventynyt keskusteluun polvellaan istuvan lapsen kanssa, ilmentäen selkeästi monia niitä ominaisuuksia, joita tyttäreni oli arvostanut isoisässään. Mieleeni palasi se, mitä olin kertonut hänelle: ”Me löydämme Paan henkisen olemuksen monella tapaa ja kaikenlaisissa paikoissa. Hänen lempeytensä, huolenpitonsa ja huumorintajunsa olivat Jumalan omia ominaisuuksia, eikä kukaan meistä voi olla erossa niistä.”

Näin, että hän oli tajunnut sen! Hän käsitti sen tosiasian, että se, mitä hän rakasti ja piti suuressa arvossa, ei häviäisi.

Koska Jumala on jumalallinen Elämä ja Rakkaus, kaikki se hyvä, minkä olin luullut sisältyvän inhimilliseen henkilöön, oli itse asiassa osa ääretöntä Henkeä.

Minäkin aloin oivaltaa sitä paremmin. Kysymys ei ollut siitä, että henkinen aisti auttaisi meitä tuntemaan paremmin aineellisen persoonallisuuden - sen, jota emme enää voineet nähdä tai halata, eikä myöskään siitä, että löytäisimme mahdollisesti inhimillisen isän tai isoisän korvikkeen. Pikemminkin, että koska Jumala on jumalallinen Elämä ja Rakkaus, kaikki se hyvä, minkä olin luullut sisältyvän inhimilliseen henkilöön, oli itse asiassa osa ääretöntä Henkeä. Ymmärsin myös, että Henki virtaa jatkuvasti vuolaana elämäämme todellisen identiteettimme kautta Jumalan lapsina, Hänen ideoinaan.

Paavali sanoi sen näin: ”Mehän olemme elävän Jumalan temppele, niin kuin Jumala on sanonut: - Minä asetun heidän keskelleen ja vaellan heidän mukanaan. Minä olen oleva heidän Jumalansa ja he minun kansani.” (2. Kor. 6:16). Elämän ja Rakkauden henkiset ominaisuudet ovat nähtävissä ja kuultavissa juuri siellä, missä olemme. Tämä on Jumalan toimintaa, ja se on kuolematonta – sitä ei voi pysäyttää, eikä se tunne mitään loppua eikä keskeytystä.

Ymmärrys, joka tyttärelleni suotiin tuona päivänä joulujuhlassa, on lohduttanut ja ohjannut häntä jatkuvasti, läpi nuoren aikuisuuden muutosten ja haasteiden. Seuraavina vuosina sattui monia tapauksia, jolloin saimme kokea erityistä ystävällisyyttä ja huolenpitoa, jotka yhdistimme isääni. Tapasimme ulkomailla vanhan tuttavani, joka viihdytti tytärtäni illallisella kanadalaisilla armeijalauluilla, joita isäni oli laulanut hänelle tuutulauluina. Kirkon jäsen, joka toivotti meidät tervetulleeksi uuteen kaupunkiin, täytti isoisän paikan tutulla älykkyydellä ja nokkeluudella..

Tuli sitten päivä, jolloin tunsin saavani erityistä siunausta. Käytettynä hankittu tietokoneeni oli hajonnut, kun olin parhaillaan valmistamassa puhetta. Ajattelin ohikiitävän hetken kaihoisesti: ”Jos isäni vielä eläisi, hän auttaisi minua saamaan kunnon koneen.” Mieleeni välähti samassa se, mitä olin oppinut suhteemme henkisestä luonteesta ja Jumalasta kaiken hyvän ja hyvyyden lähteenä. Tunsin välittömästi syvää lohdutusta ajattellessani, että Isäni, Jumala, oli aina pitänyt huolta minusta ja läheisistäni.

Muutaman minuutin kuluttua puhelin soi. Eräs nainen, josta en ollut kuullut yli vuoteen, kertoi, että hän halusi löytää kodin kannettavalle tietokoneelle, jota hän ei tarvinnut ja että olin juuri tullut hänen mieleensä.

Tyttärelleni ja minulle vielä tärkeämpää kuin nämä todisteet huolenpidosta on kuitenkin se tosiasia, että olemme oppineet täysin tuntemaan jumalallisen hyvyyden jatkuvan läsnäolon. Se on jotain sellaista, jonka olemme kumpikin palauttaneet tavantakaa mieleemme, kun alkaa tuntua siltä, että voisimme menettää jotain hyvää.

Raamattu lupaa: ”...otan teidät vastaan ja olen oleva teidän isänne, ja te olette minun poikiani ja tyttäriäni” (2. Kor. 6:17, 18). Kaikella hyvällä, minkä uskomme tuntevamme inhimillisesti, on jumalallinen alkulähde. Sellaiset ominaisuudet kuin ilo, rakastettavuus, kestävyys ja levollisuus käyvät käsi kädessä henkisen alkuperämme ymmärtämisen kanssa. Koska me olemme Jumalan tyttäriä ja poikia, nämä ominaisuudet ovat tajuttavissamme ja ilmaistavissamme. Hänen hyvät lahjansa ovat ikuisia, aina saatavilla olevia.

Caryl Farkas asuu Madisonissa, Wisconsinissa. Hän on Kristillisen Tieteen praktikko ja opettaja.